

Otmice 1. dio

Fenomen otmica - abdukcija se ne može proučavati uz pretpostavku da naš materijalistički pogled na svet tačno opisuje stvarnost. Uz tu pretpostavku kod ovog fenomena postaje vidljiva samo serija neobičnih iskustava, snolikih sećanja koja se najradije svrstavaju u manifestacije psihičke nestabilnosti, bujne mašte ili čak šizofrenije. Međutim, dokazni materijal na drugoj strani je u međuvremenu toliko narastao, da bi upravo po proklamovanim (mada ne i primenjivanim) kriterijumima tog naučnog pristupa bila potrebna prilična ignorantnost da bi se on odbacio.

Ovaj fenomen se ne može proučavati ni uz važeću pretpostavku da je čovek sam u Univerzumu. Naravno da nije, Univerzum vrvi od života. Čovek nije sam čak ni na Zemlji.

U ovom tekstu se tom vrstom izvođenja dokaza neću baviti. Oni se mogu razmotriti - postoji dovoljno izvora - ako neko smatra da ovaj predmet zaslužuje pažnju, ili ne, ali propustiti da se dostupne činjenice prouče, a zatim imati „mišljenje“ o nečemu, veoma podseća na „mišljenje“ da se jedna baza dobro kombinuje sa onom drugom, mada svi hemijski nalazi ukazuju na suprotno, ili na „mišljenje“ da je koren iz 4 u stvari 1.

U ovom tekstu ću se pozabaviti nekim aspektima ovog fenomena iz perspektive samih otetih, pri čemu će oni biti ilustrovani autentičnim iskustvima, uz napomenu da ovi izolovani primeri nisu usamljeni, već da u obimnoj abdukcijskoj literaturi postoje čitave serije nezavisnih izvešataja koji sadrže te iste elemente.

Važno je naglasiti da ne podrazumevaju sve otmice „privremeno odvođenje“. Mnoge su trajne i veliki deo nestale dece i nestalih osoba spada u ovu kategoriju. Ovo je oblast koja zahteva posebno, dodatno istraživanje, ali u ovom konkretnom tekstu ću se pozabaviti samo klasičnim abdukcijama, koje obuhvataju odvođenje otetog u abdukcijsko okruženje, određene zahvate i njegovo vraćanje. Termin će u tekstu biti upotrebljen samo u tom značenju.

Mnogi dostupni dokazi ukazuju na to da fizičke otmice apsolutno ne bi trebalo isključiti, međutim, većina klasičnih abdukcija ne podrazumeva operacije na fizičkom telu, niti njegovo otimanje. Astralno telo, uzorak duše, naš eterični dvojnik – kako se to sve naziva – je ono na čemu se vrše zahvati.

Opisujući ovaj proces, jedna od žena iz knjige „Oteti“ kaže:
„Stvar karakteristična za moje NLO-snove je bio intenzivan osećaj „Hej, pa ovo je realno, ovo se stvarno događa“. Tipično je da izađem iz kuće i vidim NLO ili više NLO-a na nebu. Oni sleću

ili kruže iznad mene. Ovaj put je bilo drugačije, jer sam u trenutku, kada je nastupio osećaj vrtoglavice zbog spiralnog uspinjanja (opisan tokom prethodnog događaja), bila svesna da se nalazim u svom krevetu i da sam povučena i usisana u NLO. Mislim da je moj um bio isisan iz mog tela ." (Oteti , Poli).

Tako se i ova kosmička utakmica ne vodi za biohemijske proizvode u našem telu – mada se i oni koriste – već za ono što zvanično takođe ne postoji: naše duše. Manje se odvija na fizičkom planu – mada na njemu možemo primetiti efekte ovog delovanja - već na mentalnom i metafizičkom, koji niti poznajemo, niti njime na bilo koji način vladamo. Imamo posla sa bićima koja poznaju našu psihologiju i našu unutrašnju anatomiju mnogo bolje od nas samih. Međutim, možda nam upravo iznalaženje kreativnih odgovora na ovaj pritisak može omogućiti veću prisutnost na tom planu i bolje poznavanje sebe.

I kao što je srednjovekovno istraživanje ljudske anatomije i kasnije mikroorganizama, koji žive u našem okruženju i našem telu, pružilo tačniji sliku o čoveku i omogućilo mu da se bolje zaštiti, tako i istraživanje naše energetske strukture, našeg mentalnog aparata i mentalnog, metafizičkog plana, čiji smo deo, može tu sliku proširiti i pomoći nam da njime ovladamo.

Tvrdnje, kako ispitivanje ove oblasti širi strah i negativnost, ili predstavlja odraz fantazija, je podjednako bazirana na predrasudama kao i tvrdnje srednjovekovne crkve da je proučavanje ljudske anatomije greh protiv boga ili se mogu uporediti sa izjavom da će proučavanje mikroorganizama raširiti negativnost i strah među populacijom.

Međutim, zbog učestalosti ovakvih tvrdnji je verovatno važno još jednom naglasiti da svrha ovakvih tekstova nije zastrašivanje ili obesrhrabrivanje. Njihov cilj je da ljudima, koji se suočavaju sa ovim fenomenom, pomognu da lakše verifikuju svoja iskustva, izađu iz začaranog kruga izolacije i efikasnije se suoče sa njime. Na žalost, sklonost javnosti da ove aspekte naše stvarnosti gura pod tepih i iznošenje sličnih iskustava znalački proglašava za maštarije, čine situaciju, u kojoj se nalaze žrtve abdukcija, još mnogostruko težom, gura ih u izolaciju i čini još podložnijim. Svrha je zbog toga takođe upoznavanje sa osnovnim elementima ove pojave, da bi se razmislilo na koji način joj možemo pristupiti i eventualno pomoći ljudima, koji su njome pogođeni. Kao i uvek, izazov predstavlja i priliku za rast.

Svesna sećanja

Pitanje svesnih sećanja bi moglo da podeli široku i raznovrsnu populaciju otetih na dve velike grupe: one koji imaju svesna sećanja na neobične događaje, susrete sa vanzemaljskim bićima i neobične lucidne snove, i one kod kojih bilo kakva svesna sećanja izostaju.

Kod druge grupe do uvida u doživljena iskustva može doći sasvim slučajno, na primer, podvrgavanjem regresivnoj hipnozi iz sasvim drugačijih pobuda, tokom koje isplivaju neočekivana iskustva abdukcija, a da pre toga nikakva svesna sećanja nisu ukazivala na njih. Ipak, naknadna analiza će po pravilu pokazati pojavu karakterističnih sekundarnih simptoma koji prate ovaj fenomen i uglavnom ostaju neprimećeni.

Druga grupa pokazuje izuzetno šarolik milje iskustvenih obrazaca. To su sećanja kako na

stvarne događaje, tako i na neobične lucidne snove, sećanja na susrete, komunikaciju, telepatsko prenošenje poruka i čitavu seriju „neobičnih događaja“. Svesna sećanja pokazuju takvu dinamiku, da bi ih na osnovu analize njih samih, uz pretpostavku da ona odslikavaju ono što se zaista događa, bilo teško složiti u bilo kakvu koherentnu sliku.

Na pitanje zašto se svesna sećanja nekada javljaju i da li je reč o spontanom proboju memorije na površinu ili o njihovoj namernoj indukciji bi odgovor mogla da pruži njihova analiza na pozadini do sada sakupljenih činjenica o ovom fenomenu.

Svesna sećanja se neretko odnose na harmonične susrete sa vanzemaljskim bićima, tokom kojih se često javljaju i religijske figure, već prema verskoj orijentaciji otetog, drage umrle osobe, a vanzemaljci predstavljaju kao blagonaklona bića. Međutim, simptomi post-traumatskog stresa, emocionalna nestabilnost, anksioznost, smetnje u spavanju, depresija i druge psihičke i fizičke promene (biće opisane detaljnije u II delu), koje po pravilu prate kontinuirano iskustvo otmica, ukazuju na to da nije reč o harmoničnom događaju. Podvrgavanje regresivnoj hipnozi pruža po pravilu potpuno drugačiju sliku.

Na osnovu toga se teško može pretpostaviti da je reč o spontanom probijanju „memorije“, jer ta sećanja, koja se navodno probijaju, jednostavno ne odgovaraju onome što se zaista događa. Mnogo pre bi se moglo pretpostaviti da je dokazni materijal o postojanju abdukcija već prilično narastao i da ga je u trenutku, kada ga više nije moguće delotvorno sakriti, potrebno predstaviti u drugom svetlu, koje više pogoduje vanzemaljskoj agendi. Scenariji virtuelne stvarnosti i paravan-memorija, ispod kojih se pomalja potpuno drugačija slika, govore u prilog ove teze.

Zbog toga, kada je reč o svesnim sećanjima, možda uvid u sekundarne simptome, izgubljeno vreme, modrice prilikom buđenja, karakterističnu paralizu i ostale prepoznatljive elemente može pružiti čvršći i pouzdaniji temelj za istraživanje ovog fenomena od primarnih simptoma, koji obuhvataju sećanje na same susrete i ono što se događa tokom njih.

U nastavku ću navesti nekoliko karakterističnih i prepoznatljivih elemenata, koji su se javili u okviru jedne prepiske tokom samo nekoliko razmenjenih poruka. Prepiska neće biti objavljena zbog zaštite privatnosti.

1. Serija tzv. neobičnih događaja, praćena vizijama, viđenjima neobičnih bića i slično u kojoj je teško prepoznati bilo kakav jasan obrazac – kao tzv. gornji sloj iskustva.
2. Sećanja na lucidne/budne snove sa karakterističnim (mada uvek jedinstvenim) tzv. abdukcijskim scenarijom uz snažan osećaj potpune realnosti.
3. Vanzemaljski kontakt tokom tih „snova“.
4. Telepatska komunikacija sa ovim bićima.
5. Kontakt od ranog detinjstva, ovde, kao i veoma često, poznat iz razgovora sa drugim članovima porodice.
6. Telepatska komunikacija u budnom stanju od ranog doba.
7. Buđenje sa modricama za koje nema objašnjenja.
8. Viđenje neobičnih svetala, neobične promene svetla i senke.
9. Buđenje u okrenutom položaju. (takođe: odeća u neredu, okrenuta spavaćica i sl.).

10. Karakteristično zujanje u uhu. U ovom slučaju je uticanje na misli jasno prepoznato.
11. Uspostavljanje „poverenja“ tokom kontakta, takozvana trankvilizacija,
12. Povećanje psi-sposobnosti uz istovremenu emocionalnu ranjivost (ovaj element je često praćen sećanjima na budne snove sa specifičnom obukom).
13. Pokušaj instaliranja „misije“ (koji na žalost ponekad uspeva):
14. Takozvana „žetva emocionalne energije“ tokom iskustava,
15. Srozavanje slike o sebi, indukovanje slike o sopstvenoj negativnosti.

Ovo je samo mali deo elemenata koji se kao crvena nit provlače kroz stotine drugih izveštaje, kada se razgrne prvi sloj zbrke nerazumljivih iskustava. Međutim, nezavisno od brojnih zajedničkih detalja, svako od ovih iskustava je apsolutno jedinstveno i svaka će se osoba suočiti sa njim u skladu sa svojim ličnim karakteristikama i snagom volje.

Po mom mišljenju, postoji još jedna funkcija svesnih sećanja. Ona po pravilu obuhvataju neobične događaje, viđenja neobičnih bića i iskustva telepatske komunikacije. U pokušaju da podeli ova iskustva sa okolinom, oteti će gotovo sigurno naići na nevericu, proglašavanje ovih iskustava za bolesne maštarije i fantazije i izolaciju od okoline. Takođe, na osnovu mojih saznanja kao veoma zainteresovanog laika, šizofrenija je do skoro pre svega podrazumevala disocijaciju ličnosti. Sadašnji set simptoma i dijagnoza šizofrenije je svela ovo oboljenje na sklonost fantazijama (http://www.cpe.org.yu/). Možda nije slučajno da se ovaj opis uz sugestiju da je reč o teškom psihičkom oboljenju, koji povezujemo sa nazivom šizofrenija, u velikoj meri poklapa sa situacijom u kojoj se nalaze žrtve abdukcija.

Ovakva interakcija sa okolinom žrtvu abdukcija dovodi do toga da se oseti odbačenom i izolovanom, što je po pravilu čini još izloženijom i podložnijom uticaju. Pribegavanje takozvanim alternativnim metodama, uz savete prijatelja i poznanika, koji bilo kakvo znanje o metafizičkoj ravni zamenjuju čvrstim poverenjem u svoja proizvoljno stečena uverenja, po pravilu vode do još veće izloženosti.

Naredni citat ilustruje ovaj osećaj izolovanosti, karakterističan za iskustvo abdukcija:

„Džim je otišao u hotel, nadajući se da će pobeći. U 3 ujutru se probudio i video priviđenje u sobi. Skočio je iz kreveta, zgrabio svoju torbu, izjurio iz hotela i otišao u drugi, gde je uzeo sobu „bez prozora“. Zatim je čuo pištavi zvuk. „Zar ne postoji mesto gde bi se mogao sakriti?“ – molio se.

Oslabio je. Prestao je da se kupa i brije. Počeo je da pije. Rekao je nekolicini prijatelja. Oni su mislili da ima mentalnih problema.”

(…)

“Džim je tako shvatio da nema bega od abdukcija. I da nema nikoga sa kime bi o tome mogao da razgovara. Shvatio je da ga neka sila kontroliše, prodirući do najdubljih pora njegovog života. On je izolovan i uhvaćen.

1985. žrtva otmica Ida Kannenberg je pisala o funkciji izolacije u „inicijaciji“ otetih. „Odvajanje

od drugih ljudi čini otete još ranjivijim i podložnijim uticaju.“ – piše Ida. – „Putem intenzivnih kontakata istovremeno postajete emocionalno zavisni od svojih NLO-kontakata. Sada su oni sve što imate.“ (JAR 2 , Elaine Douglass, „Why the aliens don’t land on the White House lawn”).

Zbog toga sam mišljenja da svesna sećanja koja prate ovaj fenomen po pravilu (uz izuzetke, koji se takođe moraju uzeti u obzir) samo delimično predstavljaju probijanje potisnute memorije. Preostali deo čini indukovana memorija, bilo da je reč o sećanjima na sam susret, ili o serijama neobičnih događaja, čudnih lucidnih snova, astralnih doživljaja i slično. U prvom slučaju namera je verovatno servirati lažne informacije istraživačima abdukcija i javnosti, u drugom slučaju, reč je verovatno o tome da se 1. žrtva abdukcija u još većoj meri izoluje od okoline i učini ranjivijom i 2. da se ovaj fenomen okruži maglom, koja će ga predstaviti kao predmet fantazija fanatika i osoba bujne mašte.

Iako svesna sećanja obuhvataju mešavinu delića istinskih događaja i indukovane memorije, posebno je važno naglasiti da se ljudi, koji dele ova iskustva, suočavaju sa jednim potpuno realnim fenomenom, koji duboko zadire u njihove živote, i u kome je samo veoma teško odvojiti stvarnost od indukovane iluzije.

U predgovoru za „Taken“ Karla Tarner kaže:

“Povremena svedočanstva o NLO-ima, epizode sa izgubljenim vremenom, svesni susreti, scenariji virtuelne realnosti su kao neispisani putokazi na putovanju koje je za otete trajno i usmereno u nepoznatom pravcu. Mnogo preciznije, to je kao svetlo koje se javlja u tami i za koje verujemo da će obasjati ovu zagonetku i dovesti do njenog razumevanja. Međutim, umesto toga, ovo nas svetlo ili zaslepljuje, tako da ne možemo videti njegov izvor, ili baca neobične senke čija nas varljiva pojava i obmanjujući pokreti lako mogu zbuniti i dezorijentisati.

Niko to ne zna bolje od otetih. Istražitelji, koji nemaju lično iskustvo, mogu saslušati izveštaje otetih i onda procenjivati verodostojnost. Da li je osoba lagala? Da li je to bio realan događaj ili se odigrao na mentalnom nivou? Koji deo sećanja je realan a koji je iluzija? Ali neko sa sopstvenim iskustvom abdukcija razume veoma dobro da i jedno i drugo može biti istinito, i realno i mentalno, i realno i iluzija. Vanzemaljci su u stanju da bilo intelektualnim, psihičkim ili tehnološkim sredstvima kreiraju bilo kakvu percepciju i samim tim iluziju za osobu koja je u njihovim rukama“. („Oteti“).

Scenario virtuelne realnosti i paravan-memorija

Paravan-memorija podrazumeva fabrikovana sećanja koja se indukuju da bi se prikrilo ono što se zaista dešava. Istraživači abdukcija, koji su koristili regresivnu hipnozu, potvrđuju da se ova indukovana memorija javlja u nekoliko slojeva, kao kod glavice luka, obavijenih oko jezgra događaja, koji se u ogromnoj meri razlikuje od prvobitnog sećanja na abdukcijski scenario i otkriva sasvim drugačiju prirodu ovih iskustava.

Prvi slojevi paravan-memorije najčešće ukazuju na intenciju da se događaj prikrije i uklopi u normalna iskustva. Sećanja da ste na primer pogrešno skrenuli i jedno vreme vozili drugim

putem, izašli iz podzemne garaže uz neodređen osećaj dezorijentisanosti, posle viđenja NLO-a se normalno vratili do svojih kola ili izašli u dvorište da vidite kakvo je vreme napolju ni na koji način ne mogu ukazati na neko neuobičajeno iskustvo. Postaju indikativni tek kada se povežu sa drugim sekundarnim simptomima u vezi sa tim događajem: uočenim vremenskim prekidom, uočenim trankvilizujućim odgovorom, sećanjem na neobične fenomene, modricama na telu za koje nema objašnjenja i slično.

Sledeći izveštaj dobro ilustruje ovaj aspekt paravan-memorije, jer postaje vidljiva praznina odnosno dupli trag sećanja, kao što je uočljiva i intencija uklapanja sećanja u svakodnevna iskustva:

„Međutim, Emi mi je kasnije ispričala da se nešto 'neobično' dogodilo tokom našeg razgovora. „Nisam ti rekla, ali me je to tada prilično uznemirilo. Sećam se da sam videla NLO-e kako lete u mom pravcu dok sam sedela ispred svog stana. Zatim su lebdeli, sporo i bez ikakvog zvuka, direktno iznad glave. Taj deo je još uvek bio veoma jasan. Shvatila sam da su to NLO-i i uzbudila se. Pozvala sam momka iz stana pored mog da dođe i vidi ih. Onda sam hodala ispod njih, direktno ispod njih, … nisam skidala pogled.

„Međutim, od trenutka kada sam došla u zadnji deo svog stana, moje sećanje je postalo zbrkano. Sve do tada sve je bilo kristalno jasno… ali od trenutka kada sam otišla u zadnji deo stana, imam dve vrste sećanja. Sećam se kako ih gledam kako polako odleću, ali se takođe sećam kako uzimam dvogled ili mali teleskop i gledam kroz njega. Nikada nisam imala dvogled, a još nisam otpakovala svoj teleskop."

Budući da nije poznavala praksu paravan-memorije tokom abdukcija, Emi nije mogla da razume kako je moguće da ima različita sećanja u vezi sa istim vremenskim periodom. Jedna 'tračnica sećanja' je sadržala svesne parametre događaja: viđenje NLO-a, pozivanje suseda, odlazak do zadnjeg dela stana i posmatranje letelice kako odlazi. Ono što nedostaje u ovoj 'tračnici' je kontinuitet od trenutka kada je videla NLO direktno iznad sebe do trenutka kada ih je posmatrala kako odlaze – epizoda sa vremenskim prekidom.

'Druga tračnica' očigledno popunjava tu vremensku prazninu. To sećanje joj govori da je u tom vremenskom periodu posmatrala NLO-e ili kroz teleskop ili dvogled, što bi značilo da se vratila u stan, otpakovala teleskop ili nabavila dvogled i vratila se napolje, gde je ponovo počelo njeno svesno sećanje. Međutim, to se očigledno nije dogodilo u realnosti, bez obzira šta se odvijalo u okviru druge 'tračnice sećanja', jer je teleskop još uvek bio zapakovan, a dvogled nikada nije imala. Nešto drugo se odvijalo u tom vremenskom periodu što joj nije dopušteno da zapamti svesno, što je standardna operativna procedura tokom abdukcija. Ovaj događaj je bio veoma zbunjujući za Emi, kao što su bili i snovi koje je povremeno imala o tome kako se oprašta od NLO-a mašući im. U jednom od takvih snova stajala je sa sestrom u polju i mahala NLO-ima. „Kada sam se probudila u krevetu" – ispričala je – „još uvek sam osećala hladnoću zbog boravka napolju. Ustala sam i otišla da se uverim da li su deca u krevetu, u toj meri mi je sve izgledalo realno." („Oteti", Emi).

Druga svrha, koju prvi slojevi paravan-memorije po mom mišljenju mogu da ispune, je indukcija tzv. neobičnih događaja, bizarnih vizija koje će izveštaje otetih svrstati u kategoriju

bujne mašte i ličnih fantazija. Za ovaj fenomen je karakteristično da kod ispitivanja izveštaja, koji ukazuju na kontinuirana iskustva, prvo isplivava zbrka nejasnih vizija i bizarnih iskustava, koja su uvek lično obojena. Tek kada se ova zbrka donekle razgrne, počinje da se ukazuje prilično prepoznatljiv obrazac.

Ispod ovog gornjeg nanosa paravan-memorije može slediti još nekoliko slojeva, koji prikazuju različite scenarije i po pravilu imaju zaštitnu funkciju: ukoliko se prodre kroz prvi sloj, sledeći može pružiti nešto drugačiju sliku, ali i dalje takvu da daje iskrivljenu predstavu o događaju. Čini se da kako mehanizmi istraživanja napreduju, tako ih prati i unapređenje procesa dezinformacija.

U nastavku odlomak iz intervjua sa Karlom Tarner u vezi sa paravan-memorijom.

„CF: Koliko tih slojeva postoji; koliko se duboko može da ide; i šta se nalazi na samom dnu?

KT: Mi smo uradili dosta istraživanja na ovom području tako da smo u stanju i da damo neke odgovore na ova pitanja. Tipično je (mada ne uvijek) da ono što prvo izađe na površinu ima veze sa svjesnim informacijama. Kada se subjekt (osoba podvrgnuta hipnozi, prim.prev.) dovede na sljedeći, dublji nivo hipnotičkog transa i kada mu sugerišemo da se koncentriše, vrlo često ćemo doći do stvari koje nisu iste kao one kojih se subjekt svjesno sjetio dok je bio na prvom nivou hipnotičkog transa. Tada počinje takozvana “faza ispipavanja”. Subjekt misli, “Ovo nije bilo istina; Osjećam da tu nešto nije bilo u redu; kad se malo više skoncentrišem na to, čini mi se da to nije ono što sam u prvom momentu mislio/la”. To je tzv. “tranzicioni nivo”. Tu može da se radi o samo par nivoa, a može da ih bude i 20 – međutim, ono što je sigurno, uvijek postoji tzv. “pokrovni nivo”, koji je poduprt jednim čvršćim temeljom. Ako se subjektima pomogne na način da programiraju svoje mentalne kompjutere kako bi probili iluziju, i da govore samo istinu u vezi onoga što percipiraju, kako Barbara često kaže: “Razbistri viziju”, onda će se oni sjetiti jednog potpuno drugačijeg doživljaja nego što je onaj kojeg su prvobitno pominjali kad su bili na prvom nivou hipnotičkog transa. Taj doživljaj nema apsolutno ništa zajedničkog sa onim kojeg su se oni svjesno sjećali. Postoje najmanje 2 nivoa, a moguće i 3.“ (Intervju).

Scenario virtuelne realnosti je po svojoj strukturi sličan i podrazumeva kontrolu percepcije tokom trajanja iskustva. U knjizi „Maskarada anđela“ se nalazi opis jednog ovakvog scenarija, koji je potvrđen spolja. Devojka je u stanju karakteristične paralize i uz prisustvo svetleće kugle, koja je po svemu sudeći prenosila slike, imala viziju otvaranja krova i spuštanja helikoptera, dok je dvoje svedoka, koji su pokušavali da je vrate iz transa, moglo da potvrdi da se tokom tog vremena događalo nešto potpuno drugo.

Ukoliko smo donekle upoznati sa tehnologijom proizvodnje holografa i holografske prirode nekih od poznatih „čuda“ i „javljanja“ (http://www.soulwise.net/99faking.htm), mogućnost prenošenja vizija čak i na masovnom nivou ne bi trebalo da iznenadi. U slučaju njegovog korišćenja tokom abdukcija postoji priličan broj indicija da je scenario virtuelne realnosti po pravilu tesno povezan sa mentalnim sklopom otetog, da mu je prilagođen, utoliko što se nadovezuje na njegova očekivanja, na ono u šta veruje, najzad i ono od čega strahuje.

Izveštaji o viđenjima religijskih figura (različitih veroispovesti) u abdukcijskom okruženju, voljenih osoba ili stereotipnih predstava o vanzemaljcima (u skladu sa određenim očekivanjima) ukazuju na mogućnost da se naš mentalni sklop skenira i proučava (više o ovome pod „implantima“) i da dobijeni nalaz predstavlja osnovu za prenošenje ovih vizija. Izveštaj jednog otetog u vezi sa ovom temom:

“Osetio sam kako mi prikazuju mentalne slike.” nastavio je Džim, “Oni projektuju vizuelne slike - i to rade sa svim otetima – projektuju nešto u vašem umu. Prvo vas ispituju, vaš mentalni sklop u svim pojedinostima, da bi znali koji su vaši strahovi, šta volite, u šta verujete. Ukoliko ste tip, koji veruje u anđeoska bića koja pomažu ljudima - kada ste oteti, oni će u vašem umu projektovati da se nalazite okruženi anđeoskim bićima. Šta god to značilo. (JAR 2, Elaine Douglass, „Why the aliens don’t land on the White House lawn”).

Ovo naglašava jedan veoma važan aspekt ovog fenomena, bez koga se on zaista ne može pravilno shvatiti. Postojanje paravan-memorije i scenarija virtuelne realnosti ukazuje na činjenicu da nematerijalna inteligencija tokom abdukcije ima gotovo potpunu kontrolu nad percepcijom otetih i njihovim reakcijama. To drugim rečima znači da se prilikom proučavanja ovog fenomena moramo suočiti sa činjenicom da su mnogi od podataka, koji dolaze do nas, upravo oni za koje sami otmičari žele da dođu. Međutim, ako ovo uzmemo u obzir, upravo nam analiza tih podataka, koji dolaze do nas, možda može reći nešto više o samoj agendi i njenim ciljevima.

Blokovi

Paravan-memorija je često povezana sa nekom vrstom zaštite, koja veoma otežava njeno probijanje i prodiranje do dubljih i autentičnih delova sećanja. Drugi način „zaštite“ je hipnotička komanda protiv iznošenja podataka. Nešto duži izvod iz jedne hipnotičke seanse ilustruje ovaj aspekt, koji se javlja u velikom broju izveštaja sa hipnotičkih seansi:

„Tokom hipnotičke seanse Emi je u spavaćoj sobi mogla da vidi dvojicu njih kako telepatski komuniciraju i osećala je istu srodnost sa entitetom. Kada je Barbara upitala zašto su Sivi bili tamo, Emi je odgovorila: „Ja to ne treba da znam.“

„Pitaj šta možeš da znaš.“ – predložila je Barbara.

„Rekao je da će se tokom sledeće decenije očekivati da ljudi misle isto.“ – rekla je – „Biće podučavani da misle isto kao i oni. Jednostavnije je za njih.“

Proširivši ono što joj je rečeno, Emi je rekla da će vanzemaljci, koji vrše abdukcije, u sledećoj deceniji sprovesti program u okviru koga će „ljudi biti podučavani da misle isto“. Žalosni deo je da će svako misliti da je to normalno i da je to njegova ideja. Čak će im se i sopstvena ’individualnost’ činiti realna, ali to neće biti tako u stvarnosti. On i drugi vanzemaljci pokušavaju da to spreče. To već traje dugo vremena.“

Pod hipnozom Emi je pokušavala da objasni tu informaciju i odjednom rekla: „Rekao mi je da se setim pravila. Pokušavam. I on pokušava da mi pomogne da se setim. Izlazak iz programa

će rezultirati oštećenjem sinapse. Tako je teško, bez reči, rečima.“

„O čemu se tu radilo?“ – pitala je Barbara.

„Čini ono što znaš da činiš“ ponovila je Emi mehanički pravila Sivih, „budi čovek, budi ono što jesi. Pravilo broj dva, Bez sećanja, pravilo broj dva.

Ta pravila su joj bila data veoma rano u njenim iskustvima sa neidentifikovanim entitetima i uvek su uključivala i program koji ju je sprečavao da govori o tim događajima. Jedna beleška napravljena u dnevniku u uzrastu od sedamnaest godina se odnosi na ta pravila. „Ne smem da ponovim prethodnu grešku.“ Emi je rekla da je greška koju nije trebalo da ponovi bila razgovor sa majkom o tim iskustvima.

Prvi put kada je kao odrasla osoba pokušala da to kaže nekom drugom, spoljno ometanje ju je sprečilo u tome, kao što to pokazuje beleška u dnevniku od 16. decembra 1992. „Pisala sam pismo dečku te noći“ – zabeležila je – „i slušala radio. Kada sam počela da pišem o razlici između toga šta srce oseća i šta um zna (lekcija primljena od Savete), radio je počeo da emituje sve moguće tonove, podnošljive i nepodnošljive za uho. Nešto sam nameravala da kažem u pismu. Ne mogu da se setim šta sam htela da kažem“. Ta buka je obuhvatala „glasove, jednozvučne, na nekom (stranom) jeziku.“

Pod hipnozom Emi je stalno imala teškoće da govori o tim događajima i često je pominjala pravilo protiv „saopštavanja“. Kada je Barbara kasnije pokušala da razgovara o ugrađenim blokovima, Emi je bila sumnjičava i nije mogla da prihvati ideju da bi Savet programirao takvu inhibiciju. Tako je bilo dok nije pregledala stare dnevnike i pronašla belešku, koja je sledila posle beleške o „ne saopštavanju“, o tome da je konačno došla do dokaza o kontroli uma.“ („Oteti“, Emi).

Postojanje paravan-memorije i mogućnost kontrole percepcije i sa time povezana kontrola ulaznih podataka ukazuje na neophodnost jednog nelinearnog pristupa ovom fenomenu i na potrebu da se ulazni podaci ne uzimaju kao nešto što ga direktno osvetljava, već pre kao indikatori, koji na njega mogu da bace svetlo sa strane i omoguće uvide tek putem uklapanja delova u nešto širu sliku.

Kontrola emocija i trankvilizujući odgovori

Brojni izveštaji ukazuju na činjenicu da tokom ove vrste iskustva ne samo da se može kontrolisati percepcija, već i mentalni/emocionalni odgovor otetog na doživljaj. Kontrola mentalnih odgovora i induciranje pozitivnih emocija kao odgovora na često traumatična iskustva je jedan od veoma karakterističnih elemenata ovog fenomena i verovatno jedan od prevashodnih razloga za rasprostranjene priče o našoj kosmičkoj braći i vanzemaljcima koji pomažu spiritualnu evoluciju ljudi.

Govoreći o ovom poznatom aspektu fenomena abdukcija, jedna od žena iz knjige „Oteti“ kaže:

"Intelektualno, mogu reći, 'Oni su tu da bi uspostavili kontrolu, ne verujte im." – priznala je Poli – „ali emocionalno, duboko u svom umu ja nekima od njih verujem više nego bilo čemu u Univerzumu. I morala sam da se korak po korak suočim sa dokazima da oni izazivaju ova osećanja u meni zbog svojih ciljeva, da bi ostvarili svoj program, ne zbog mog dobra. Dubina mog poverenja je mnogo više zastrašujuća od dubine mog straha. " („Oteti", Poli).

Mislim da je veoma važno shvatiti ovu tačku u svim njenim implikacijama. Mi većinu svojih emocija posmatramo kao potpuno autentične i teško bismo prihvatili da bi priroda naših emocija ikako mogla biti drugačija. Međutim, u slučaju abdukcija čitave serije izveštaja pokazuju da se iskrivljena slika o vanzemaljskim otmicama ne postiže samo kreiranjem određenih doživljaja putem prenošenja vizija, uz koje sledi određena mentalna/emocionalna reakcija, već i da direktno veštačko izazivanje željenog i često neprirodnog emocionalnog odgovora ne samo da je moguće, već spada u potpuno standardnu proceduru.

Još dva izveštaja, koji ilustruju ovaj aspekt abdukcija:

„Sećam se jednog (Mrkog) kako me gleda u oči" – opisala je jedan od susreta – „i čini da osetim strahovitu ljubav sa njegove strane. Stavila sam ruke na njegovo lice i rekla 'Šteta što nije stvarno, zar ne?' misleći na osećaj ljubavi koji je projektovao u moju dušu."

Uprkos pokušajima vanzemaljaca da izazovu utisak brižnog odnosa, ona je i dalje patila od iste anksioznosti o kojoj izveštavaju i drugi oteti. „Kada kažem da sam se osećala zaštitnički prema tim malim stvorenjima" – potvrdila je – „verujte da je to osećaj koji su oni indukovali. Toga sam bila svesna tokom preostalog vremena i noću strepela od odlaska u krevet." („Oteti", Anita).

***

"Oni očigledno mogu čak učiniti da osetite ekstazu. Sećam se da m ije jednom prilikom, dok sam bio u kupatilu, prišla moja savetnica (nordijska žena prim.prev.) i upitala da li želim da osetim bezuslovnu ljubav za trenutak?

Rekao sam huh? (ne znajući šta će uraditi).

Rekla je da ako želim da osetim bezuslovnu ljubav, ona će je isprobati na meni za trenutak.

Rekao sam, naravno (ne shvatajući sasvim na šta misli).

I tada, iznenada, za samo nekoliko sekundi, osetio sam silovitu i čudesnu emocionalnu

reakciju apsolutne ljubavi. A onda je izbledela isto tako brzo kako je i došla. Bio sam zapanjen.

***

Šta sam naučio iz ovoga?

Ti ET-i (Extra-Terrestrial Intelligences) mogu učiniti da osećate, vidite, doživljavate i mislite različitim intenzitetom.

Oni mogu da kontrolišu misli u vašem umu i misli drugih. Da li verujete u njih ne igra nikakvu ulogu. Za njih je to lako kao za vas da podignete papirić sa poda.

Dakle, da, postoje kontaktirani/oteti koji misle da ih niko ne može vući za nos i učiniti da vide i dožive stvari koje jednostavno nisu istinite. Korišćenje različitih metoda da ih se uveri u suprotno je veoma uznemirujuće, ali istinito.“ (forum Open Mind).

Ako ovaj element razmotrimo iz perspektive same vanzemaljske agende, indukcija „pozitivnih emocija“ ukazuje na potrebu da se fenomen predstavi u pozitivnom svetlu, verovatno u trenutku kada se više ne može efikasno sakriti. To bi sa druge strane značilo da je za stranu, koja sprovodi svoju agendu, od velike važnosti da svoje aktivnosti ili dobro prikrije ili ih predstavi kao dobronamerne. Međutim, kao što je već rečeno, post-traumatski simptomi, koji prate iskustva abdukcija, emocionalna nestabilnost, anksioznost, problemi sa spavanjem, strah, nemir, depresija, nesigurnost, kao i brojni fizički problemi, koji se često javljaju kod ljudi, koji su kontinuirano izloženi ovom fenomenu, ukazuju na činjenicu da niti je reč o harmonočnim događajima, niti su emocionalni odgovori bili adekvatni situaciji.

Opet, taj veliki trud oko prikrivanja ili kreiranja prihvatljive slike sigurno ne bi bio neophodan da su ljudska bića istinski bespomoćna i izložena ovom nasilju bez mogućnosti da steknu odgovarajuća znanja kako bi se od njega odbranila. Prema mom najdubljem uverenju svesnost oslobođena straha zaista pruža ogromnu zaštitu.

Dodatni aspekt indukcije emocija i trankvilizujućih odgovora predstavljaju oni koji neposredno prethode iskustvu. U vezi sa izazivanjem trankvilizujućeg odgovora na početku kontakta u izveštajima se pominje prepoznavanje uticaja na misli i promena obrasca mišljenja, „priljubljeno lice“ – kontrola očima, davanje elektro-šoka, razni načini uspostavljanja poverenja i slično.

“Mislim da su Sivi indukovali strah u mene putem neke vrste hipnoze. To je slično situaciji, kada gledam duboko u oči velikog momka (odnosi se na vođu, prim.prev.), samo na inč od mene, i osećaj spokoja, mira i zadovoljstva se odmah proširi mojim telom. Ova „relaksirajuća“

hipnoza se događala svaki put kada sam bio otet .” (JAR 1 , Bill Foster”).

Sa druge strane, ne mora postojati nikakvo svesno sećanje na bilo kakav događaj, koji prethodi promeni mentalnih obrazaca. Međutim, tačno prepoznavanje trankvilizujućeg odgovora u situacijama koje sadrže druge karakteristične elemente – pogotovo ukoliko postoji kontinuirano iskustvo abdukcija – dosta pouzdano ukazuje na kontakt.

„Prvi događaj se odigrao tokom noći, kada ju je nešto probudilo. „Pogledavši okolo“ – sećala se – „videla sam višebojni trougao koji se kretao prema zidu.“ Mogla je da vidi da objekat u sredini ima uređaj ili napravu unutar koje su kružile ružičasta, narandžasta i druge boje.

Njena reakcija na ovaj neobičan prizor je tipičan odgovor otetih u ovakvim situacijama koji se javlja u velikom broju izveštaja. Umesto da reaguje čuđenjem, radoznalošću, ili čak zapanjenošću, kao što bi reagovala osoba, čiji um nije kontrolisan, njen odgovor je bio potpuno pasivan.

„Pomislila sam, ’Mandala, kako je lepa.’ i odmah zatim ponovo zaspala.“ Ovo je očigledno programiran odgovor, koji pominju i drugi oteti, i dokazano je da veoma često prethodi susretu. Međutim, ukoliko se još nešto te noći i dogodilo sa Anitom, ona se toga nije sećala. Niti događaja u budnom stanju svesti, niti snova.“ („Oteti“, Anita).

Pojava nagle pospanosti i umora, potreba da se malo „prilegne“ u vreme, koje nije uobičajeno, neobjašnjiva potreba da se na trenutak parkira automobil pored puta i slično, su neki od pojavnih oblika ove vrste trankvilizujućih odgovora. Ovaj tip kontrole mentalnih/emocionalnih odgovora nije lako prepoznati, jer se po pravilu – na sličan način kao i neki vidovi paravan-memorije – uklapaju u svakodnevna iskustva, često ne otkrivajući nikakve neobične prateće događaje. Na njih mogu da ukažu samo sekundarni simptomi i poznavanje fenomena.

Lucidni snovi sa karakterističnim abdukcijskim scenariom, vremenski prekidi, vizije, telepatska komunikacija, vantelesna iskustva, neobjašnjive modrice i ostali upadljivi indikatori ovog fenomena su nesumnjivo važni, ali po mom mišljenju ovakvi detalji, koji bi bez komparativnog upoređivanja velikog broja izveštaja, promakli pažnji, zaslužuju poseban osvrt. Jedan kratak odlomak, koji opisuje teško uočljiv programiran odgovor:

„Sekundu kasnije moje veselje je nestalo zajedno sa letelicom i umesto da uđem da bih pozvala Kesija, jednostavno sam nastavila da šetam. Po povratku, ispričala sam mu o NLO-u i kako nisam imala vremena da ga obavestim pre nego što je letelica nestala. Moje prirodno uzbuđenje i radoznalost su bili veštački potisnuti u tolikoj meri da čak nisam zabeležila viđenje NLO-a u dnevniku. U stvari, jednostavno sam ga potisnula iz sećanja tokom gotovo dve nedelje, pre nego što sam se iznenada setila. Pošto sam ovakvu reakciju doživela nekoliko puta, sada sam uverena da je indukovana spolja i da ukazuje na veoma realan kontakt.

…

Da je taj izveštaj o viđenju NLO-a došao od nekog drugog, prepoznala bih trankvilizujući odgovor, ali mnogo je teže analizirati samog sebe, nego nekog drugog.“ („Oteti“, Karla).

Zašto je ovakva vrsta kontrole mentalnih/emocionalnih odgovora potrebna? Pored svih ostalih razloga rekla bih možda i zbog toga što naš um – čije pominjanje new age zajednica ne voli preterano - uz sva svoja ograničenja, ima sasvim pristojne sposobnosti da proceni da li je nešto logično ili ne, neuobičajeno ili ne i da traga za odgovorima na te neuobičajene događaje ili ih barem zapamti. Ako se vratimo na primer sa duplim tračnicama sećanja, možemo videti da zaista nije teško utvrditi da „nešto nije u redu“. Postoje dva sećanja na isti događaj i postoji sećanje na gledanje iz teleskopa, koga nije bilo. Možda će paravan-memorija trenutno biti efikasna i pružiti drugačiju sliku događaja, međutim, ovakve „praznine“ će postati vidljive i izazvati pitanja. Trankvilizujući odgovor, odnosno kontrola mentalnih/emocionalnih odgovora tokom iskustva, privremeno suspenzuje naš instrument procene i efikasno potiskuje pitanja na nelogičnosti tokom trajanja iskustva, smeštajući ga time u red svakodnevnih događaja, čije pamćenje naš mentalni aparat ne smatra neophodnim.

Međutim, kao što je vidljivo iz primera, preispitivanje detalja i uočavanje „nelogičnosti“ je posle naknadnog izvlačenja sećanja na površinu potpuno moguće.

Jedan lični primer sa pratećim vremenskim prekidom mi je prilično razjasnio ovaj obrazac.

Na povratku kući kolima sam naime izgubila sat i po i toga postala svesna tek sledećeg dana. Reč je o poznatoj deonici, koju sam na putu tamo prešla za manje od sata, dok mi je za povratak trebalo sat i po duže, a da sam pri tome vozila istom brzinom, nigde nisam stajala i da jednostavno nije bilo prostora za to izgubljeno vreme. Na putu me je uhvatila nagla pospanost i mikro san, prvi put u životu sam zaspala za volanom. Tek sledećeg dana, dok sam kroz neku vrstu rekapitulacije premotavala film od prethodnog dana sa svim pratećim detaljima, odjednom sam uočila prazninu. Proverila sam vreme polaska još jednom kod drugih, koji su bili sa mnom – sve se poklapalo, ali sat i po vremena je nestalo.

Još više od neobičnog izgubljenog vremena pažnju su mi privukle sopstvene reakcije, jer mi te večeri nije bilo ni najmanje neobično da sam izgubila sa i po. Naknadno sam se potpuno jasno setila da sam nekoliko puta pogledala na sat u kolima, videla da je kasno, da sam pogledala na sat po povratku kući, videla da je sat i po kasnije nego što bi trebalo da bude i da mi tada u toj činjenici apsolutno ništa nije izgledalo čudno.

Ova reakcija ukazuje na kontrolisani mentalni odgovor tokom trajanja iskustva, na promenjeno stanje svesti, jer da nije tako, uočila bih gubitak vremena još iste večeri. Međutim, kontrolisan odgovor je uslovio programiranu/trankvilizujuću reakciju na neobično iskustvo dok se ono događalo i istovremeno veoma efikasno potisnuo sećanje na njega. Kao da se funkcija našeg uma „smeštanja pod ostalo“, „guranja u recycle bin kao nebitno“, da bi se oslobodio radni

prostor, proširuje i na događaje, koji bi svojom neobičnošću uobičajeno skrenuli našu pažnju na sebe. Da sledećeg dana nisam premotavala film, ovaj događaj bi prekrio zaborav, jednostavno ne bih ni znala da je vreme bilo izgubljeno.

Verujem da ova vrsta iskustva može pružiti zanimljive uvide u funkcionisanje našeg mentalnog aparata i kompleksnu isprepletanost naših emocionalnih i racionalnih odgovora.

Međutim, po mom mišljenju upravo ovakva iskustva ukazuju da kao vrsta zaista nismo bespomoćni i da je kontrolisanje odgovora verovatno moguće samo u jednom ograničenom obimu. Za proširenje ovakvog uticaja, tokom vremena kada on možda nije moguć na direktan način, se upravo koristi odvraćanje pažnje i fokusa svesti sa njih.

***

Prevladavanje psihološkog straha, koga čine zabrinutost, uznemirenost, anksioznost, bojazan, panika, paranoja, i koji predstavlja deo socijalnog programiranja, će žrtvi abdukcija u velikoj meri olakšati prevladavanje ovog fenomena i omogućiti da se sa njime suoči na neuporedivo efikasniji način, umanjiti njenu izloženost i podložnost uticaju. Kako navodi Tom Montalk, „maksimalna doza svesnosti uz minimalnu dozu paranoje je recept za uspešno suočavanje sa iskustvima abdukcije“.

Međutim, koliko god je istinski važno izbeći podložnost psihološkom strahu, toliko je i bitno ne pomešati smirenu reakciju sa trankvilizujućim odgovorom.

Za razliku od socijalno programiranih emocija, u nama postoje i prirodne funkcije očuvanja integriteta. Kada se nađemo u istinski opasnim situacijama, informacija o ugroženosti ne odlazi do velikog mozga na potpunu obradu, već do limbičnog mozga, gde se donose jednostavne odluke i mišićima šalju naredbe da brzo deluju. To možemo i sami primetiti: gubitak kontrole nad kolima na ledu i nas uobičajeni, proizvoljni misaoni tok se prekida, reakcije su brze i precizne, jednostavno delujemo.

Dejstvo, koje izazivanje trankvilizujuće reakcije ima na psihu čoveka, se može uporediti sa reakcijom nekoga ko, izgubivši kontrolu nad vozilom na zaleđenom putu iznad provalije, počinje da razmišlja o sutrašnjem odlasku na posao, umesto da pokuša da uspostavi kontrolu nad vozilom.

Prirodna funkcija očuvanja integriteta je vezana za percepciju u sadašnjem trenutku. Psihološki strah praktično zloupotrebljava ovu prirodnu funkciju, povezujući je sa nametnutim društvenim vrednostima (briga za status, položaj, posao, uvažavanje, osećaj društvene

ostvarenosti itd.) i proizvodi stanje permanentog straha i brige. U slučaju trankvilizujućih odgovora reakcija je neprirodno pasivna. Zajedničko psihološkom strahu i ovom programiranom odgovoru je da reakcije ne potiču iz direktne percepcije situacije i prisutnosti u sadašnjem trenutku, već predstavljaju projekciju psihološkog Ja na budućnost ili prošlost. I to istovremeno može biti ključ za razlučivanje (poželjne) smirene reakcije od trankvilizujućeg odgovora.

Postoje iskustva, koja ukazuju da je ipak moguće probuditi se i da je možda moguće promeniti obrazac ovih iskustava. Možda bića, sa kojima se suočavamo nisu moćnija od nas, već samo poseduju znanje o nekim elementima stvarnosti koje nama nedostaje. Ako se igra odigrava na metafizičkom, mentalnom planu, onda svesnost, volja, prisutnost, znanje možda predstavljaju neku vrstu ključeva.

„Duša se izvuče iz tijela uz pomoć vorteksnog “vučnog” snopa a onda se dimenzionalno prebaci gore, gdje je otimači skeniraju i manipulišu na razne načine, prije nego što je vrate natrag u tijelo. Žrtva otmice je rijetko kad svjesna bilo čega od svega toga, osim ukoliko se slučajno ne probudi za vrijeme otmice; u tom slučaju je moguće korištenjem vlastite volje pružiti otpor, odnosno, savladati onaj vorteksni snop, vratiti se natrag u svoje tijelo i probuditi, te tako i spriječiti otmicu . (Montalk: Prepoznavanje vanzemaljskih dezinformacija).

Naredni izveštaji po svemu sudeći predstavljaju slične primere sprečavanja otmice. Posebno je interesantno uočiti pokušaj izazivanja umirujućeg odgovora u drugom izveštaju.

„27. mart 1993. Mučan osećaj, kao da sam imala noćnu moru, prevrtala se i okretala, a zatim je nastupio osećaj paralizovanosti. Osećala sam potrebu da vičem i pružim otpor i viknula sam ’Ne’ nekoliko puta. Pokušavajući da probudim Nila, ščepala sam ga. Silom sam podizana iz kreveta, ali sam se otimala i prekinula to na neki način. Kada sam pogledala po sobi, videla sam crvenkasto-narandžasto svetlo u kući, koje se zatim pomerilo u stranu i izgledalo belo. Bilo je oko 1:00 i 1:20 noću .“ („Oteti“, Liza).

„Legla sam negdje oko pola 3 i barem pola sata sam se vrtila u krevetu i nisam mogla zaspati. Kad sam napokon zaspala pocela sam sanjati. Oko mene je bila hrpa ljudi, odjednom me je jedan decko poceo zafrkavati i pipkati i bilo mi je nesto cudno u tom snu. Sama sebi sam rekla kako mi je san cudan i kako ima previse muske energije u snu. Nikada mi se jos nije dogodilo da sam u snu postala svjesna da sanjam.

Ta spoznaja me je probudila. Otvorila sam oci ali se nisam mogla pomaknuti. Vidjela sam svoju sobu, pogledala kroz prozor i bila sam budna 100 % !!! U jednom trenutku cula sam kako neke sicusne noge tapkaju po krevetu i trce prema meni kao da je neki mali covjeculjak na mom krevetu. Pocela sam vikati neee neee ali glas nije izlazio iz mojih usta, moje rijeci su odzvanjale u mojoj glavi. Pokusavala sam se pomaknuti ali nije mi uspjevalo, i dalje sam vikala ali glas nije izlazio iz mene. U sebi sam pocela govoriti: u ime isusa krista makni se od mene, u ime isusa krista probudi se, te rijeci sam instinktivno izgovarala (naravno u sebi), pocela sam zamisljati kako snop svjetlost ulazi u mene samo da se obranim.

U jednom trenutku osjetila sam kako je nesto sjelo na moja leda u podrucju stomaka (lezala

sam na boku), pogledala sam prema sebi ali nisam mogla puno vidjeti iz tog polozaja, kako nisam nista vidjela obuzeo me neki smirujuci osjecaj i umor i pomislila sam: sve je u redu mogu zaspati ali moj zdrav razum se odupro tom osjecaju i pomislila sam: ne nije sve u redu i nastavila govoriti u sebi isusovo ime. Za nekoliko sekundi sam se uspjela pomaknuti i uspjela sam pricati. Odmah sam pocela buditi decka koji je lezao pokraj mene.

Ispricala sam mu sto se dogodilo i nije me bio strah toga samo sam bila strasno ljuta sto netko ima muda mene dolazit napadat.

Iskusila sam astralnu projekciju i dobro znam kako ona izgleda, a ovo nije bilo ni priblizno slicno." (forum "galaksija", Katrin, "Napadi tokom spavanja").

Nastavak slijedi...

Napisala: Arja (http://galaksija.info/forum/viewtopic.php?t=2274)

